Nathalie van den Thillart

Nathalie van den Thillart

Illustraties Ton Bavelaar

Eerste druk, 2018
NUR 283
ISBN 978 90 827237 0 0

© 2018 Uitgever Waterman Creations, Leiderdorp
Tekst Nathalie van den Thillart
Illustraties Ton Bavelaar
Ontwerp Milo van Putte, Van Zessen Klaar, Leiden
Gerdien Beernink, Het Boekenschap
Zetwerk Het Boekenschap
Redactie Richard Post
Correctie Martine Scholl, Het Boekenschap
Druk- en bindwerk Puntgaaf Drukwerk, Leiden

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Voorwoord 5

De verhuizing 7

De ontmoeting 17

Deftige buren 25

De Hortus 35

Op bezoek in het ziekenhuis 45

Mag ik je Omi noemen? 52

Een plakkerig ongelukje 60

Omi komt in actie 70

Omi krijgt goed nieuws 77

Omi wordt beroemd 85

Tegen beter weten in 97

De kok 101

Omi mag proeven 112

Omi neemt afscheid 119

Voorwoord

Mooie verhalen en boeken, ze hadden als kind een bijzondere aantrekkingskracht op mij. Nu nog steeds kan ik, ondanks dat het er niet zoveel meer zijn, bijna geen boekwinkel voorbij zonder even naar binnen te gaan. Het heeft iets magisch, zoveel boeken om je heen waar zoveel nieuwe verhalen, avonturen en kennis in staan die ik als een spons wil opnemen. Ik voel me dan als een kind in een snoepwinkel, ik wil alles proeven! Een mooie kaft die uitnodigt om verder te kijken, de heerlijke geur van het papier. Een boek voelt als een kostbare schat in mijn hand. En dat is het toch ook? Je speurtocht gaat van bladzijde naar bladzijde en onderweg of aan het einde hoop je iets gevonden te hebben. Een lach, een fijn gevoel, herkenning ... of gewoon een mooi verhaal.

Oma Noortje, 'Omi', bestaat al vanaf het moment dat ik zelf nog een kind was. Ja, in mijn gedachten natuurlijk. Ik vertelde toen al verhalen over haar aan mijn broertje, neven en nichten. Ze maakte mij en hen altijd aan het lachen. Dat

mijn gedachten en Omi nu op papier staan, voelt een beetje alsof ze echt tot leven is gekomen. En dat is ook wel zo, want Omi is een mix van alle bijzondere mensen die ik tot nu toe in mijn leven ben tegengekomen.

Mijn lieve moeder, mijn nichtje Eva en in het bijzonder mijn dochtertje Layla, bedank ik. Zij hebben vanaf het begin in mij en Omi geloofd. Zonder hen was dit boek er niet geweest.

Ik was erg ziek toen ik eindelijk een boek over Omi heb geschreven. Ik kon bijna niks, behalve schrijven. Het maakte me heel blij, Omi heeft mij geholpen om beter te worden. Ik kon niet meer stoppen met schrijven en ik hoop dat jij niet meer kunt stoppen met lezen. Heel veel plezier!

Oma Noortje is vernoemd naar mijn Indische oma, Eleonora Suzanna van Rheenen-Mutter.

De ontmoeting

We staan inmiddels weer op de veranda in de voortuin, alle drie met een grote glimlach op ons gezicht.

‘Wow, wat een mooi huis, hè!’, zegt mijn moeder enthousiast. ‘Daar moeten we op toosten!’ Er staat een koelbox klaar voor dit speciale moment. Zoals altijd is ze goed voorbereid. Er komen plastic wijnglazen tevoorschijn, een fles rosé en zelfgemaakte wraps. Ik help met inschenken en we heffen ons glas. ‘Proost!’, zeggen we tegelijkertijd. ‘Op een mooie nieuwe toekomst hier’, vult mijn moeder aan.

Nieuwsgierig vraag ik aan mijn ouders of ze weten wie onze nieuwe buren zijn. ‘Jazeker’, zegt mijn vader. ‘Rechts van ons woont mevrouw Mutter, een alleenstaande mevrouw van 75. En links naast ons woont een gezin met een jongen. Volgens mij is hij van jouw leeftijd.’

‘Oh’, reageer ik. ‘En hoe heet hij?’

‘Dat weet ik niet meer’, antwoordt mijn vader. ‘We zullen ze vast snel ontmoeten, denk ik.’

Ineens horen we een motor die komt aanrijden. Hij stopt vlak voor onze deur.

‘Dat is mevrouw Mutter’, zegt mijn moeder. ‘Ze rijdt motor.’

‘Oh ja?’, zeg ik een beetje verbaasd. ‘Een oma van 75 op een motor? Mag dat eigenlijk wel?’

Hoewel ik het best gek vind, ben ik ook meteen erg geïnteresseerd. Ik ken haar nog niet, maar ik vind deze buurvrouw nu al leuk. Een omaatje dat motorrijdt... Ze is duidelijk geen gewoon omaatje! Toch voel ik tegelijkertijd óók een bedroefd gevoel van binnen. Zelf heb ik geen oma’s en opa’s meer. Ik mis ze enorm als ik aan ze denk. De kinderen die deze mevrouw als oma hebben, zijn echt geluksvogels, denk ik bij mezelf.

‘Goedemiddag’, zegt mevrouw Mutter, terwijl ze haar motor op slot zet en een hondje uit het zijspan tilt. Vanonder een matte zwarte helm kijkt ze ons met kleine bruine pretoogjes aan. Ze heeft iets ondeugends. Ze kijkt alsof ze net iets heeft uitgespookt. Ik moet lachen en hoop dat ze zich komt voorstellen.

‘Welkom’, zegt onze nieuwe buurvrouw. ‘Zijn jullie net aangekomen?’ Ze loopt inmiddels met haar helm in haar ene hand en de hond in haar andere hand richting onze voortuin.

Op haar rug bungelt een legergroene rugzak, met daarop een zinnetje dat ik niet begrijp. *Carpe Diem*, lees ik. Ze is klein, ietsje groter dan ik en een beetje mollig, maar ze ziet er stoer uit. Niet als een weerloos oud vrouwtje waarover je op het journaal hoort dat ze is beroofd. Ze loopt zelfs stoer. Een beetje met O-benen, zoals cowboys doen, maar misschien komt dat door het motorrijden. Ik weet niet waarom, maar ik moet weer lachen. Op de één of andere manier maakt ze me vrolijk.

'Goedemiddag', zeggen mijn ouders bijna tegelijk.

'We zijn ongeveer een uur geleden aangekomen en zijn net aan het toosten', legt mijn moeder uit. Mijn ouders steken ieder een hand uit en groeten onze nieuwe buurvrouw. Ze hadden elkaar al eens eerder ontmoet. Dat was tijdens de laatste keer dat mijn ouders het huis kwamen bekijken voordat ze de koop gingen afronden.

'Dit is Lilly, onze dochter', zegt mijn moeder. 'Lilly, dit is mevrouw Mutter.'

'Zeggen jullie maar Noortje, hoor', zegt onze nieuwe buurvrouw. 'Of oma Noortje. Mevrouw Eleonora Mutter klinkt zo afstandelijk. Ik ben niet zo formeel.'

Gniffelend zeg ik: 'Ik ben Lilly.' En ik steek mijn rechterhand

naar haar uit. Er volgt een stevige handdruk. Erg stevig voor een omaatje, denk ik.

‘Dit is Rakker’, zegt ze. Het hondje begint direct aan mijn hand te likken.

‘Wilt u misschien ook een glaasje rosé?’, vraagt mijn moeder. Oma Noortje knikt. ‘Graag, ik ben uitgedroogd.’

‘Woont u hier al lang?’, vraag ik.

‘Ja, dit najaar alweer 25 jaar’, antwoordt oma Noortje. ‘Toen ik jaren terug een erfenis kreeg van een tante hebben mijn man en ik dit huis gekocht. Het is hier heerlijk wonen. In de stad en toch veel groen en water voor de deur. Ik ben een echt stadsmens, maar ik hou ook van natuur om me heen. Hier heb je het allebei, beter kan niet. Ik ga hier nooit meer weg. Nou ja, of het moet tussen zes planken zijn.’ Ik begrijp niet helemaal wat ze bedoelt, maar zelf moet ze er erg om lachen.

‘Heeft u kleinkinderen?’, vraag ik verder.

Mijn vader zucht en zegt verontschuldigend: ‘Ze wil altijd alles graag weten, ze blijft maar vragen stellen. Dus geef het gerust aan als ze te ver gaat.’

Mijn moeder lacht: ‘Dat is mijn schuld, ik ben net zo. Frank noemt Lilly en mij vaak de inquisitie, detectives of

de verhoorpolitie ...'

Onze buurvrouw lacht mee: 'O, geeft niks hoor. Slimme en leergierige mensen stellen altijd veel vragen en bovendien heb ik geen geheimen. Mijn generatie leeft met de dag en zou juist zoveel mogelijk informatie moeten delen en overdragen, toch? Voordat we overgaan, zeg maar.' En weer kijkt ze ons aan met die pretoogjes.

Ik raak steeds geïnteresseerder in deze bijzondere buurvrouw. Er komen tientallen nieuwe vragen in mij op, maar ik hou me in. Tenslotte wonen wij hier nog wel even en gaat zij voorlopig niet weg. Tenminste, dat hoop ik maar.

Voordat mijn herinneringen aan de begrafenissen van mijn opa's en oma's komen bovendrijven, antwoordt de buurvrouw gelukkig op mijn vraag.

'Ik heb helaas geen kinderen en dus ook geen kleinkinderen. Ik beschouw Bo, de buurjongen naast jullie, een beetje als mijn kleinzoon. Hij is veel bij mij. Eerst ging hij drie keer in de week naar de BSO, maar nu komt hij in plaats daarvan na schooltijd bij mij.'

'Hoe oud is hij?', vraag ik verder.

'Bo is tien jaar, na de zomervakantie gaat hij naar groep 7', zegt ze.

Ze heeft dus zelf geen kleinkinderen. Misschien kan ik dan

net als die Bo een soort kleinkind van haar zijn? Het idee maakt me blij. Dan heb ik een nieuwe Omi! Zo noemde ik mijn lievelingsoma altijd.

‘O, dan zijn Bo en ik even oud’, antwoord ik. Ik wil eigenlijk van alles over hem weten, maar voordat ik mijn vragen op haar kan afvuren zegt ze: ‘Vinden jullie het leuk om morgen bij mij langs te komen? Dan nodig ik de andere buren ook uit en kunnen jullie kennismaken. Weten jullie tenminste waar je aan toe bent de komende tijd.’ Oma Noortje lacht en kijkt ons vrolijk aan.

‘Hartstikke leuk’ en ‘goed idee’, zeggen mijn ouders. Onze nieuwe buurvrouw knikt tevreden. ‘Nou, de rosé was lekker’, zegt ze. ‘Bedankt, dat doen we morgen nog eens dunnetjes over. Nu ga ik mijn motorpak maar eens thuisbrengen, het begint van binnen aardig te broeien zo in de zon. Wat een schitterende dag is het, hè? Geniet ervan en tot morgen. Is rond vier uur oké?’

‘Prima, we zullen er zijn’, zegt mijn moeder.

‘Ik maak ook wat Indische hapjes. Houden jullie daarvan?’, vraagt oma Noortje, terwijl ze mijn moeder een knipoog geeft. ‘Indische roots, toch?’

‘Uh ja, dat klopt’, antwoordt mijn moeder verbaasd. ‘Ik ben inderdaad een halfbloed. Mijn moeder kwam uit Indonesië.’

‘Je zou het niet zeggen, maar ik ben ook voor een vierde Indisch’, vertelt onze nieuwe buurvrouw. ‘Mijn oma van vaderskant kwam uit Indonesië. Behalve mijn bruine ogen en mijn korte lengte zie je er aan mijn uiterlijk helaas niets van, maar als je mijn Indische snacks proeft weet je wel beter, hoor.’ Ze maakt een zwaaiend handgebaar bij haar mond. ‘Hmmm, lekker, lekker.’

‘Ik ben ook een vierde Indisch!’, zeg ik trots. ‘En ik hou heel veel van lempers.’

Dat is onverwachts. Net als ik heeft de buurvrouw Indische roots zonder dat je dat duidelijk kunt zien. We delen eenzelfde geheim. Bij mij zie je het zelfs helemaal niet: ik heb groene ogen en een lichte huid door mijn vaders genen ...

‘Dan maak ik speciaal voor jou lempers’, besluit oma Noortje. ‘Tot morgen!’

‘Tot morgen!’, zeggen wij alle drie.

Ik kijk uit naar morgen en ben benieuwd naar Bo. Als hij deze oma Noortje ook leuk vindt, is hij zelf ook vast leuk. Zou hij met meisjes omgaan? Misschien vindt hij meisjes wel niks.

Mijn gedachten gaan maar door. Vermoeiend. We zien het wel. Eén ding is zeker: rechts van ons woont de coolste buurvrouw tot nu toe. Misschien mag ik ook naar oma Noortje

in plaats van naar de BSO, bedenk ik ineens. Ik word vrolijk van mijn geniale idee. Wie weet … Nog wel een beetje vroeg om dat nu al aan mijn ouders voor te stellen, lijkt me.

De Hortus

Ik woon nu al een week in ons nieuwe huis. Vandaag ga ik met mijn moeder, Bo en oma Noortje naar de Hortus. Dat is een botanische tuin met mooie bomen, bloemen en planten. Oma Noortje had van Roel een sms gekregen over een plantenmarkt waar je speciale planten kunt kopen die in de Hortus zijn gekweekt. Roel is één van de tuinders van de Hortus. Mijn moeder hoopt dat ze een mooie grote plant kan kopen. Zo eentje die tot aan het plafond groeit. Dat Bo ook meegaat, vind ik erg gezellig. Het klikt wel tussen ons.

Oma Noortje staat ons al op te wachten met een grote bakfiets.

'Ja, je weet nooit wat voor moois je tegenkomt!', lacht ze. 'Jullie planten passen hier ook makkelijk in. En ik dacht, het is mooi weer en op de fiets kunnen jullie meteen wat van jullie prachtige nieuwe omgeving zien.'

Oma Noortje is echt klein. Als ze op het zadel van de bakfiets gaat zitten, steekt ze slechts een klein stukje boven het stuur uit. Ze lijkt zeker geen 75 jaar oud. Ik hoop dat ze nog

heel lang naast ons blijft wonen. Dat wordt vast leuk, ik voel het gewoon.

We fietsen door het Plantsoenpark langs de oude bomen en het water. We wonen hier inderdaad erg mooi. Blijkbaar rijden we op een voetpad, want een oude mevrouw, die haar hondje uitlaat, kijkt ons boos aan en zegt: 'Dit is geen fietspad!'

'O, sorry', zegt oma Noortje. Ze geeft een knipoog in de richting van mij en mijn moeder. Een stukje verderop zegt ze ondeugend: 'Ja, vanaf dit pad kun je alles nu eenmaal beter bekijken dan vanaf de straat.'

Als een vrolijke gids vertelt ze waar het centrum van de stad is, het dichtstbijzijnde cafeetje, waar we de lekkerste pizza kunnen eten, het lekkerste ijs ... Ondertussen fietsen we slingerdeslang langs het water, totdat oma Noortje zegt: 'We zijn er al! Ik hoop dat Roel een paar mooie planten voor ons apart heeft gezet. Ik heb hem gezegd dat hij vooral moet zoeken naar een palm of een trompetplant.'

We lopen nog maar net door de Hortus als mijn moeder zegt: 'Kijk Lilly, die zou mooi bij de piano kunnen staan.'

'Kunnen we ook zo'n trompetplant kopen?', vraag ik. 'Die ruiken zo lekker.'

Oma Noortje mag als enige met haar bakfiets de plantenmarkt op. Dat is fijn. We kunnen de planten meteen in de bak zetten, zonder dat we ermee hoeven te sjouwen. Al snel staat de bakfiets vol met een palm, twee trompetplanten, een rozenstruik en een paar moestuinplanten.

'Zo, oma Noortje, die staat aardig vol!', zegt Roel. 'Kun je zo nog wel goed fietsen? Hopelijk word je niet aangehouden door de politie.'

Oma Noortje trekt zich er niet veel van aan. Ze propt nog snel een bonsaiboompje en een varen in de bakfiets en rijdt richting de kassa. Bo kijkt me aan. 'Ik ben benieuwd of ze nog normaal kan sturen ...'

Voordat we naar huis gaan, geeft Roel ons nog een privérondleiding. Hij laat ons een kleine, verborgen tuin zien waar nieuwe planten worden opgekweekt. Nadat oma Noortje ons nog heeft getrakteerd op een drankje fietsen we voorzichtig terug.

Onderweg vraag ik aan mijn moeder of ik één van de trompetplanten op mijn kamer mag.

Voordat ze antwoord geeft, horen we Bo opeens keihard roepen: 'Oma Noortje, kijk uit!!!'

Als ik achterom kijk, zie ik oma Noortje zwabberend van

het bruggetje af komen rijden. De bakfiets wijkt af naar links en gaat recht op de gracht af. Bo probeert haar nog te stoppen, maar het is al te laat... We zien de bakfiets met oma Noortje en de planten zo voorover de gracht in kukelen. Mijn moeder en ik stappen zo snel mogelijk van onze fietsen af en springen allebei het water in om oma Noortje te helpen. Ze is kopje onder gegaan. Bo is verstijfd op de kant blijven staan. Hij wijst naar rechts, waar luchtbellen uit het water omhoog komen.

'Daar is ze!', schreeuwt hij met angst in zijn stem.

Mijn moeder wijst naar een stuk wiel dat boven het water uitsteekt. 'Ik denk dat de bakfiets op oma terecht is gekomen', zegt ze tegen mij. 'We moeten hem wat omhoog trekken.' En dan tegen Bo: 'Spring dat water in, we hebben geen kijkers nodig maar extra armen!'

Bo begint eerst zijn kleren uit te doen. Mijn moeder verliest haar geduld. 'Nú!', schreeuwt ze dreigend.

Bo gehoorzaamt meteen en als hij naast me in het water ligt, trekken we samen de bakfiets iets omhoog. Ondertussen duikt mijn moeder onder water en zoekt naar oma Noortje. Het water is bruin, waardoor je niets ziet.

'Ik voel haar!', schreeuwt mijn moeder. 'Trekken aan die bakfiets!' Ze duikt nog een keer onder water en komt

godzijdank met oma Noortje weer boven. Alsof ze aan de Olympische Spelen meedoet, zwemt ze zo snel als ze kan naar de kant. Daar staan ondertussen veel mensen. Sommige van hen klappen en iemand roept: 'Ik heb 112 al gebeld.'

Een grote mijnheer helpt mijn moeder om oma Noortje op de kant te tillen. Ze begint te proesten en te hoesten. Gelukkig kan ze al snel weer praten. 'Mijn been doet zeer', zegt ze. 'Ik kan 'm niet bewegen. Dat is balen, ik wilde morgen nog wel een motorritje gaan maken.'

'Er komt een ambulance aan', zegt mijn moeder. 'Het komt goed, ik blijf bij u.'

'U??? Het is nog steeds JE, hoor Daniëlla', zegt oma Noortje lachend.

Het serieuze gezicht van mijn moeder ontspant.

'Pfff wat JIJ wilt.' Ook zij kan weer lachen.

'Hebben jullie de planten kunnen redden?', vraagt oma Noortje. Bo en ik kijken haar verbaasd aan. Daar hebben we natuurlijk geen moment aan gedacht. Hoe komt ze erop, lekker belangrijk.

'Het was óf u óf de planten', zeg ik met een grijns. 'We hebben wel even getwijfeld, maar mijn moeder zei dat we u moesten redden.'

De mensen om ons heen moeten lachen. De ergste schrik

MAG IK JE OMI NOEMEN?

Als Lilly in de zomervakantie met haar ouders van Utrecht naar Leiden verhuist, is ze bang dat ze heimwee zal krijgen. Dat gebeurt niet, want ze komt naast oma Noortje te wonen, de stoerste en grappigste oma ter wereld! Lilly heeft met oma Noortje en Bo, haar nieuwe buurjongen, allemaal leuke plannen bedacht om Leiden te verkennen. Maar dan rijdt oma Noortje met haar bakfiets de gracht in. En nu??? Valt de zomervakantie nu ook letterlijk in het water?

'Supergaaf!'
'Ik vond elke zin leuk om te lezen'
(Layla Assink)

'Heel erg grappig, vooral die oma!'
(Luuk Hardy)

'Grappig toen ze in de sloot fietste. En leuke personen zoals de gekke buschauffeur'
(Quinten de Leur)

voor kinderen van 9 tot 99

9 789082 723700 >